

Spell

ภาคพิเศษของไดเวอร์เจนท์ ซีรีส์ที่ให้นิยามโลกอนาคตได้น่าตื่นเต้นที่สุดในขณะนี้
คำดังสู่ตัวตนอันลึกลับและด้านที่มองไม่เห็นของ 'ไฟร์' ผู้เป็นตำนานแห่งเวลาดอนท์เลส

ไฟร์ FOUR

A DIVERGENT COLLECTION

เวอโรนิกา รอร์ เอชเชียน ลมตะวันตก แพล

พบอีกครั้งที่ 1

บทนำ

ฉันเริ่มเขียนเรื่อง ไตเวอร์เจนท์ ผ่านมุมมองของโทไบอัส อีตัน เด็กหนุ่มจากเผ่าแอ็บเนเกชั่นผู้มีปัญหาบางประการกับพ่อและปรารณาอิสรภาพจากเผ่าตน ฉันค้างอยู่ที่หน้าสามสิบเพราะผู้เล่าอย่างโทไบอัสนั้นยังไม่เข้ากับเรื่อง ที่ฉันต้องการจะเล่า สี่ปีถัดมา เมื่อฉันกลับมาเขียนต่ออีกครั้ง ฉันก็เจอตัวละครที่เหมาะสมจะเป็นผู้ขับเคลื่อนเรื่องนี้ คราวนี้เธอคือเด็กสาวจากเผ่าแอ็บเนเกชั่นผู้ปรารถนาจะเรียนรู้ว่าเนื้อแท้ของตนเป็นอย่างไร แต่โทไบอัสไม่เคยหายไปไหน—เขาเข้ามาอยู่ในเรื่องในฐานะโพร์ ครูฝึก เพื่อน แฟน และสหายผู้เท่าเทียมกันของทริช เขาเป็นตัวละครที่ฉันอยากทำความรู้จักให้มากขึ้นมาแต่ไหนแต่ไร เพราะเขาดูจะมีชีวิตโลดแล่นทุกครั้งที่ปรากฏขึ้นบนหน้ากระดาษ สำหรับฉันแล้ว เขาทรงพลังมากก็ตรงที่เขาเอาชนะอุปสรรคได้ไม่หยุดหย่อน และในบางครั้งก็ถึงกับงอแงถามกลางอุปสรรคที่ว่าด้วยซ้ำ

เรื่องสั้นสามเรื่องแรก ‘ผู้ย้ายเผ่า’ ‘ผู้สัจคร’ ‘ผู้สืบทอด’ เกิดขึ้นก่อนเขาจะได้พบทริช เล่าเรื่องเส้นทางจากเผ่าแอ็บเนเกชั่นสู่ตอนที่เลสและการสร้างความแข็งแกร่งขึ้นมาในตัวเขา ในเรื่องสุดท้าย ‘ผู้ทรยศ’ เป็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นคาบเกี่ยวกับเนื้อเรื่องช่วงกลางของ *ไตเวอร์เจนท์ มายาเรนโลก*

เขาได้เจอทริช ฉันอยากเขียนเรื่องราวตอนที่พวกเขาพบกันครั้งแรกตอนเขียน
ไดเวอร์เจนท์ มายาเร้นโลกมาก แต่โชคร้ายที่เส้นเรื่องไม่ลงตัว—คุณสมารถ
อ่านฉากนั้นได้ที่ทำหนังสือเล่มนี้

เรื่องชุดนี้ติดตามชีวิตของทริชตั้งแต่วันที่เธอเลือกจะกำหนดชีวิต
และตัวตนของตัวเอง เรื่องราวในเล่มนี้เปิดโอกาสให้เราติดตามชีวิตของโพร์
ขณะที่เขาทำเช่นเดียวกับทริช และดังคำกล่าวที่ว่าไว้ ที่เหลือก็กลายเป็น
ประวัติศาสตร์

เวอโรนิกา รอท

ជួយយើង

มมร็องลัน ขณะที่หลุดออกจากซิมูเลชั่น ริมฝีปากจับแปลบ และเมื่อขยับมือออกจากปาก ผมก็เห็นเลือดบนปลายนิ้ว ผมคงกั๊กมันระหว่างการทดสอบ หญิงสาวชาวคอนท์เลสผู้ดำเนินการทดสอบวัดคุณธรรมของผม—ทอรี เธอบอกว่าตัวเองชื่อนั้น—มองผมด้วยสายตาแปลกๆ ขณะที่เธอรวบรวมสติดำ ของตนไปขมวดเป็นมวยไว้ด้านหลัง รอยสักเลื้อยพันทั่วแขนของเธอ มีทั้ง เปลวไฟ ลำแสง และปีกเหยี่ยว

“ตอนอยู่ในซิมูเลชั่น...นายรู้ตัวไหมว่ามันไม่ใช่ความจริง” ทอรีถามพลาง ปิดเครื่อง ท่าทีและน้ำเสียงของเธอฟังดูเหมือนไม่คิดอะไร แต่มันเป็นท่าทาง ไม่คิดอะไรที่ถูกสร้างขึ้นมา ผ่านการฝึกฝนมานานหลายปี ผมมองออกถ้า ได้เห็นกับตา ผมมองออกเสมอ

ทันใดนั้นผมก็รู้สึกถึงจิ้งหะหั่วใจของตัวเอง นี่คือนี่สิ่งที่พ่อบอกไว้ว่า จะเกิดขึ้น พ่อบอกว่าจะมีคนถามว่าผมรู้ตัวไหมเมื่ออยู่ในซิมูเลชั่น และบอก ด้วยว่าต้องตอบอย่างไรเมื่อพวกเขาถาม

“ไม่ครับ” ผมตอบ “ถ้าผมรู้ตัว คุณว่าผมจะกั๊กปากตัวเองทะเลแบบนั้น เหรอ”

ทอเรียเพิ่งพินิจผมอยู่สองสามวินาที จากนั้นจึงกัดห้วงที่ริมฝีปากตัวเอง ก่อนจะตอบว่า “ยินดีด้วย ผลการทดสอบของเธอเป็นแอ็บเนเกชั่นตามตำรา” ผมพยักหน้า แต่คำว่า ‘แอ็บเนเกชั่น’ กลับคล้ายเงื่อนไขที่รัดคอผมไว้ “นายไม่ดีใจรี” หญิงสาวคนนั้นถาม

“สมาชิกเผ่าผมคงดีใจ”

“ฉันไม่ได้ถามถึงพวกเขา ฉันถามถึงตัวนายต่างหาก” มุมปากและหางตาของทอเรียตกลงราวกับแบกรับน้ำหนักน้อยๆ ไว้ ราวกับเธอมีเรื่องเศร้าใจบางอย่าง “ห้องนี้เป็นห้องนิริภัย นายพูดอะไรได้ตามใจในห้องนี้”

ผมรู้ว่าสิ่งที่ตัวเองเลือกในการทดสอบวัดคุณธรรมจะได้รับการประมวลออกมาอย่างไรก่อนจะมาถึงโรงเรียนในเช้าวันนี้เสียอีก ผมเลือกอาหารไม่ใช่อาวุธ ผมกระโดดเข้าไปขว้างสนัขไว้เพื่อช่วยเด็กหญิงตัวน้อยๆ ผมรู้ว่าหลังจากเลือกสิ่งเหล่านั้น การทดสอบจะจบลง และผลทดสอบของผมนឹងออกมาเป็นแอ็บเนเกชั่น และผมก็รู้เลยว่าผมจะเลือกต่างออกไปไหม ถ้าพ่อไม่ได้ฝึกผมมาไม่ได้ควบคุมทุกขั้นตอนของการสอบวัดคุณธรรมจากระยะไกลแบบนี้ ว่าแต่ตัวผมเองคาดหวังสิ่งใดหรือ ผมต้องการเผ่าไหนกัน

เผ่าไหนก็ได้ เผ่าไหนก็ได้ที่ไม่ใช่แอ็บเนเกชั่น

“ผมดีใจครับ” ผมตอบอย่างหนักแน่น ผมไม่สนใจสิ่งที่เธอพูด—ที่ไม่ใช่ห้องนิริภัย ไม่มีห้องนิริภัย ไม่มีความจริงใดที่ปลอดภัย และไม่มีความลับใดที่แพร่พรายได้อย่างปลอดภัย

ผมยังรู้สึกถึงฟันของสุนัขที่ฝังลงในแขน ฉีกกระชากเนื้อหนังของผม ผมพยักหน้าให้ทอเรียและออกเดินไปทางประตู แต่ก่อนผมจะก้าวออกไป มือของเธอกลับฉวยข้อศอกผมไว้

“นายคือคนที่ต้องอยู่กับสิ่งที่ตัวเองเลือกไปตลอดชีวิต” เธอว่า “ไม่ว่านายจะตัดสินใจอย่างไร เดี่ยวคนอื่นๆ ก็จะพากันลืม พากันทำใจได้ แต่ตัวนายเองนั้นแหละที่จะไม่มีวันลืม”

ผมเปิดประตูและก้าวออกไป

ผมกลับไปโรงอาหาร และนั่งลงที่โต๊ะของเผ่าแอ็บเนเกชั่น ท่ามกลางผู้คนที่ไม่รู้จักผมเลย ปกติผมจะไม่อนุญาตให้ผมเข้าร่วมกิจกรรมชุมชน อ้างว่าผมมีแต่จะก่อความวุ่นวาย หรือผมจะทำให้ชื่อเสียงของเขาต่างพร้อย ผมไม่สนใจหรอก ผมมีความสุขเมื่อได้อยู่ในห้องของตัวเอง ในบ้านเงียบๆ มากกว่าถูกล้อมรอบด้วยชาวแอ็บเนเกชั่นซึ่งเอาแต่ขอโทษขอโพยกันและ แสจะนอนน้อมถ่อมตน

ทว่าผลพวงที่ตามมาจากการหายตัวไปอย่างต่อเนื่องของผมก็คือ ชาวแอ็บเนเกชั่นคนอื่นๆ หวาดระแวงผม ปักใจเชื่อว่าผมมีบางอย่างผิดปกติว่าผมป่วย ไร้ศีลธรรม หรือแปลกประหลาด กระทั่งคนที่ยอมพยักหน้าทักผมเมื่อพบหน้า ก็ยังไม่ยอมสบตาผม

ผมนั่งกำเข้าทั้งสองของตัวเองแน่นและมองสำรวจโต๊ะอื่นๆ ขณะที่นักเรียนที่เหลือทยอยกันเข้ารับการทดสอบวัดคุณธรรม โต๊ะของเผ่าเออรูไคต์เต็มไปด้วยเอกสาร แต่พวกเขาไม่ได้ตั้งใจศึกษาหาความรู้กันหรอก แค่เสแสร้งเท่านั้น พวกเขาคุยเล่นกัน ไม่ได้แลกเปลี่ยนความรู้ และรีบวัดสายตากลับไปยังเอกสารทันทีที่คิดว่ามีใครมอง ชาวแคนเดอร์พูดกันดังลั่น เช่นเคย ชาวอมิตีหัวเราะ ยิ้ม หยิบอาหารออกมาจากกระเป๋าและส่งไปรอบวง ชาวดอนท์เลสอะอะมะเหิง นั่งบนโต๊ะ เอาขาพาดเก้าอี้ เอนหลัง ฟังกันและกัน สะกิดกัน แย่แหย่กันไปมา

ผมต้องการเผ่าอื่น เผ่าไหนก็ได้ที่ไม่ใช่เผ่าเดิมของผม ที่ซึ่งทุกคนสรุปไปแล้วว่าผมไม่คู่ควรกับความสนใจของพวกเขา

ในที่สุดผู้หญิงเผ่าเออรูไคต์คนหนึ่งก็เข้ามาในโรงอาหารและยกมือขึ้นข้างหนึ่งเพื่อสั่งให้ทุกคนเงียบ แอ็บเนเกชั่นและเออรูไคต์เงียบลงในทันที แต่เธอต้องตะโกนว่า “เงียบ!” พวกดอนท์เลส อมิตี และแคนเดอร์ถึงจะรู้ตัว

“การทดสอบวัดคุณธรรมเสร็จสิ้นแล้ว” หญิงผู้นั้น “อย่าลืมนะว่าพวกเธอไม่ได้รับอนุญาตให้เล่าผลให้ใครฟัง *โดยเด็ดขาด* แม้กระทั่งเพื่อนๆ หรือคนในครอบครัวก็ตาม พิธีเลือกเผ่าจะมีขึ้นพรุ่งนี้เช้าที่ฮับ โปรดไปให้ถึงก่อนพิธี

จะเริ่มอย่างน้อยสิบนาที แยกย้ายได้”

ทุกคนกรูกันไปที่ประตู ยกเว้นโต๊ะของเราซึ่งรอให้ทุกคนออกไปกันหมด ก่อนจะยอมลุกขึ้น ผมรู้ว่าชาวแอ็บเนเกชั่นเช่นผมจะใช้เส้นทางไหน ไปตาม โถงทางเดินและออกไปทางประตูใหญ่เพื่อรถเมล์ที่ป้าย พวกเขาอาจจะรอ อยู่ที่นั่นเป็นชั่วโมง ปล่อยให้คนอื่นขึ้นรถกันไปให้หมดก่อน ผมทนความเจ็บ แบบนี้ต่อไปไม่ไหวแล้ว

แทนที่จะตามพวกเขาไป ผมแอบใช้ประตูเล็กออกไปยังตรอกข้าง โรงเรียน ผมเคยใช้เส้นทางนี้มาก่อน แต่ปกติแล้ว ผมจะค่อยๆ ย่อง ไม่อยากให้ใครเห็นหรือได้ยิน ทว่าวันนี้ ผมต้องการเพียงออกวิ่งเท่านั้น

ผมวิ่งไปจนสุดตรอก วิ่งต่อไปบนถนนไร้ผู้คน และกระโดดข้ามหลุมบ่อ บนฟุตปาธ แจ็กเก็ตตัวหลวมโคร่งอย่างชาวแอ็บเนเกชั่นของผมปลิวไปตาม แรงลม และผมก็ถดถอยออกมาจากไหล่ ปล่อยให้มันปลิวลู่ไปด้านหลังราวกับ ธง ก่อนจะปล่อยมันหลุดมือไป ผมวิ่งไปพลางม้วนชายแขนเสื้อขึ้นถึงข้อศอก ก่อนจะชะลอลงเป็นวิ่งเหยาะๆ เมื่อร่างกายไม่อาจทนการวิ่งเต็มฝีเท้าได้อีกต่อไป ผมรู้สึกราวกับว่าเมืองทั้งเมืองสวนผ่านไปไถ่ภาพเบลอ ดึกทั้งหลาย พรวัวเลื่อนเข้าหากัน เสียงรongsเท้ากระทบพื้นฟังกคล้ายมาจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ ตัวผม

ในที่สุดผมก็ต้องหยุด กล้ามเนื้อปวดแปลบ ผมอยู่ในเขตร้างไร้เฝ้า ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างเขตแอ็บเนเกชั่น ศูนย์บัญชาการของเออร์ูโดต์ ศูนย์บัญชาการ ของแคนเดอร์ และพื้นที่ส่วนกลาง ทุกครั้งที่มีการประชุมเฝ้า เหล่าผู้นำ ของเรา ซึ่งมักจะมีพ่อของผมเป็นตัวแทน จะเรียกร้องให้เราเลิกหวาดกลัว ต่อผู้ไร้เฝ้า ให้ปฏิบัติต่อพวกเขาเสมือนเพื่อนมนุษย์ แทนที่จะเป็นสิ่งมีชีวิต ผู้หลงทางและແหลกสลาย แต่ผมไม่เคยนึกกลัวพวกเขา

ผมก้าวขึ้นไปบนฟุตปาธเพื่อมองเข้าไปทางหน้าต่างของอาคารทั้งหลาย ผมเห็นแค่บรรดาเครื่องเรือนเก่าๆ ทุกห้องว่างเปล่า มีเศษขยะบนพื้นนิดหน่อย ตอนที่ชาวเมืองส่วนใหญ่ย้ายออกไป – พวกเขาต้องย้ายออกไปแน่ๆ เพราะ

จำนวนประชากรในปัจจุบันของเราไม่อาจเติมเต็มอาคารได้ทุกหลัง—พวกเขา คงไม่ได้เร่งรีบนัก เพราะสถานที่ที่พวกเขาเคยครอบครองนั้นสะอาดเอี่ยม ไม่มีอะไรน่าสนใจหลงเหลืออยู่เลย

แต่เมื่อผมเดินผ่านตึกห้วมุม ผมกลับเห็นบางสิ่งอยู่ภายใน ห้อง เบื้องหลังหน้าต่างนั้นว่างเปล่าเช่นเดียวกับห้องอื่นๆ ที่ผมเดินผ่าน ทว่าเมื่อ มองเลยกรอบประตูเข้าไป ผมกลับเห็นถ่านก้อนหนึ่งติดไฟอยู่

ผมขมวดคิ้ว จากนั้นจึงหยุดยืนอยู่ที่หน้าต่างและลองเปิดมันดู ที่แรก มันไม่ยอมขยับ แต่แล้วผมก็โยกมันไปมาจนกระทั่งมันเปิดผางออก ผมมุด เอาช่วงตัวเข้าไปก่อน ตามด้วยขา แล้วก็ล้มคะมำลงไปกองกับพื้นด้านใน ข้อศอกที่ครูดกับพื้นทำเอาผมสับสนิดๆ

อาคารหลังนั้นมีกลิ่นเหมือนอาหารปิ้งสุก มันมีกลิ่นควันและกลิ่นเหงื่อ ผมขยับเข้าไปใกล้ถ่านติดไฟ เงี่ยหูฟังเสียงซึ่งจะเป็นหลักฐานยืนยันให้รู้ว่า มีพวกไรเฝ้าอยู่ที่นี้ แต่กลับมีเพียงความเงียบ

หน้าต่างของห้องถัดไปมืดสนิทเพราะสีที่ทาทับและฝุ่นผง แต่แสงแดด ก็ยังลอดเข้ามาได้นิดหน่อย ทำให้ผมเห็นว่ามีแผ่นลึงไม้กองๆ วางเกลื่อนอยู่ บนพื้นทั่วห้อง และกระป๋องเก่าๆ ซึ่งมีคราบอาหารแห้งเกาะอยู่ภายใน กลางห้องนั้นมีเตาถ่านขนาดเล็ก ถ่านส่วนใหญ่กลายเป็นขี้เถ้าขาวซึ่งมอดไป นานแล้ว แต่ถ่านก้อนหนึ่งยังติดอยู่ บ่งบอกว่าใครก็ตามที่อาศัยอยู่ที่นี้ เพิ่งจะออกไปได้ไม่นาน กลิ่นที่ฉวยลอยอยู่ รวมถึงจำนวนกระป๋องเปล่าและผ้าห่ม บ่งบอกว่าพวกเขามีกันอยู่ไม่น้อยทีเดียว

ผมคิดมาตลอดว่าพวกไรเฝ่านั้นต่างคนต่างอยู่ ไม่มีการรวมตัวเป็น ชุมชน แต่เมื่อเห็นสถานที่แห่งนี้ ผมก็สงสัยว่าตัวเองเชื่ออย่างนั้นไปได้อย่างไร มีอะไรขัดขวางไม่ให้พวกเขามารวมกลุ่มกันอย่างที่เรากำลังทำกันด้วยรี มันเป็น สัญชาตญาณของมนุษย์นี่นา

“นายมาทำอะไรที่นี่” เสียงหนึ่งถามขึ้น และมันก็แล่นไปทั่วตัวผม รวากับถูกไฟฟ้าชอร์ต ผมหันไปหาต้นเสียงและเห็นชายแก่ตอบเต็มไปด้วย

คราบโคลอยู่ในห้องถัดไป เขากำลังเช็ดมือด้วยผ้าขนหนูขาดรุ่งริ่ง

“ผมก็แค่...” ผมมองเตา “ผมเห็นไฟ แค่นั้นเอง”

“เธอ” ชายคนนั้นเห็นปลายผ้าขนหนูเข้ากับกระเป๋าลังทางแกง เขาสวมกางเกงสีดำของเผ่าแคนเตอร์ปะชุนด้วยผ้าสีฟ้าของเผ่าเออรูไต์ และเสื้อยืดสีเทาของแอ็บเนกซัน แบบเดียวกับที่ผมสวมอยู่ เขาผอมกะหร่อง แต่ดูแข็งแรง แข็งแรงพอจะทำร้ายผมได้ แต่ผมไม่คิดว่าเขาจะทำ

“ขอบใจมั้งนะ” เขาว่า “แต่ถ้านี้ไม่มีอะไรติดไฟนี่”

“ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้น” ผมบอก “ที่นี่คือที่ไหน”

“มันคือบ้านฉัน” เขาตอบและยิ้มอย่างเย็นชา ฟันของเขาหายไปซี่หนึ่ง “ฉันไม่รู้ว่าจะมีแขกมา ก็เลยไม่ได้เก็บกวาด”

ผมละสายตาจากเขาไปยังกระป๋องที่เกลื่อนกลาด “คุณคงพลิกตัวไปมาตลอดคืนเลยสินะ ถึงต้องใช้ผ้าห่มมากมายขนาดนี้”

“ไม่เคยเจอพวกผีดิบที่สอสุดรู้สึดเห็นเรื่องคนอื่นขนาดนี้มาก่อน” เขาว่า เขาขยับเข้ามาใกล้ผมกว่าเดิมและขมวดคิ้ว “หน้าตานายดูคุ้นๆ”

ผมรู้ว่าไม่มีทางเคยเห็นหน้าเขามาก่อนแน่ๆ ไม่ใช่ในที่ที่ผมอาศัยอยู่ท่ามกลางบ้านหน้าตาเหมือนกัน ในเขตที่จืดชืดที่สุดของเมือง ท่ามกลางผู้คนที่มีสวมชุดสีเทาแบบเดียวกัน ตัดผมสั้นทรงเดียวกัน แต่แล้วผมก็นึกขึ้นได้ว่า แม้พอจะพยายามซ่อนตัวผมเพียงใด แต่เขาก็ยังเป็นผู้นำสภา เป็นหนึ่งในคนที่มีหน้ามีตาที่สุดในเมืองของเรา และหน้าตาผมก็ยังคงคล้ายเขาอยู่ดี

“ผมขอโทษที่มารบกวน” ผมพูดด้วยน้ำเสียงที่สมเป็นชาวแอ็บเนกซันที่สุดเท่าที่จะทำได้ “ผมจะไปแล้ว”

“ฉันรู้จักนายจริงๆ ด้วย” ชายคนนั้นว่า “นายคือลูกของเอเวอลีน อีตันใช่ไหม”

ผมตัวแข็งเมื่อได้ยิน ผมไม่ได้ยินชื่อนั้นมานานหลายปีแล้วเพราะพ่อไม่ยอมเอ่ยถึง ไม่แสดงที่รับรู้ด้วยซ้ำเมื่อได้ยินชื่อนี้ การถูกเชื่อมโยงกับแม่อีกครั้ง...แม้กระทั่งแค่ความคล้ายคลึงกันในรูปร่างก็เถอะ ...ช่างให้ความ

รู้สึกแสนประหลาด คล้ายกับการสวมเสื้อเก่าซึ่งไม่พอดีตัวอีกต่อไปแล้ว

“คุณรู้จักแม่ได้ยังไง” เขาต้องรู้จักแม่เป็นอย่างดีจึงมองเห็นท่านใน
 คำหน้าของผม ผมผมขาวกว่า และมีดวงตาสีน้ำเงินแทนที่จะเป็นสีน้ำตาลเข้ม
 คนส่วนใหญ่ไม่ได้มองลึกจนเห็นความคล้ายคลึงของเรา ทั้งนี้ที่เรียวยาว
 จมูกงอรั่ม และคิ้วเหยียดตรงซึ่งขมวดมุ่นอยู่ตลอดเวลา

เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง “บางที่เธอก็อาจสามารถสวมแว่นกันแดดมา
 แจกอาหาร ผ้าห่ม และเสื้อผ้า ใบหน้าเธอน่ะสะดุดตา อีกอย่างเธอก็แต่งงาน
 กับผู้นำในสถานที่ ใครๆ ก็ต้องรู้จักเธอไม่ใช่”

บางครั้งผมก็จับโกหกคนอื่นได้ เพราะความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อถ้อยคำนั้น
 กตัญญูลงบนร่างผม ชวนให้อึดอัดและรู้สึกไม่ถูกต้อง อย่างที่พวกเออร์โดต์
 รู้สึกเมื่ออ่านเจอประโยคที่ผิดหลักไวยากรณ์อย่างไรวางนั้น ไม่ว่าเขาจะรู้จัก
 แม่ผมได้อย่างไร ก็ไม่ใช่เพราะท่านเคยแจกซูปเปอร์ป๊อปให้เขาแน่ๆ แต่ผม
 ก็กระหายเรื่องราวของแม่เสียจนไม่คิดจะชักใช้อะไรต่อ

“ท่านตายไปแล้ว คุณรู้ไหม” ผมถาม “เมื่อหลายปีก่อน”

“ไม่เลย ฉันไม่รู้” ริมฝีปากของเขาหยักขึ้นเล็กน้อย “เสียใจด้วยนะ”

ผมรู้สึกประหลาดเมื่อยืนอยู่ในสถานที่อันอบอุ่นนี้ ที่ที่มีกลิ่นเหมือน
 มนุษย์และควันไฟ ท่ามกลางกระเบื้องเปล่าที่บ่งบอกถึงความยากจนและความ
 แปลกแยกเช่นนี้ แต่กลับมีบางสิ่งน่าหลงใหล มันคืออิสรภาพ มันคือการ
 ปฏิเสธที่จะถูกจัดเข้าหมวดหมู่ซึ่งพวกเราสร้างขึ้นเอง

“พรุ่งนี้นายคงต้องเข้าพิธีเลือกเผ่าแล้วสินะ ถึงตุ้กัวลขนาดนี้” เขาว่า
 “นายได้เผ่าไหนล่ะ”

“ผมไม่ควรบอกใคร” ผมตอบโดยอัตโนมัติ

“ฉันไม่ใช่ใครที่ไหนเสียหน่อย” เขาบอก “ฉันไม่มีตัวตน เป็นคนไร้เผ่า
 ก็แบบนี้แหละ”

ผมยังไม่ตอบอะไรอยู่ดี คำสั่งห้ามไม่ให้เปิดเผยผลการสอบวัดคุณธรรม
 หรือความลับอื่นใดที่ผมมี ผังลิกอยู่ในแม่แบบที่หล่อหลอมผมขึ้นมา และ

หล่อหลอมข้าวอยู่ทุกวี่วัน จนไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้แล้ว

“พวกเครื่องภูลิสนะ” เขาทำเสียงเหมือนผิดหวัง “ครึ่งหนึ่งแม่ของนาย เคยบอกฉันว่าเธอรู้สึกว่แรงเฉื่อยคือสิ่งที่พาเธอมายังเผ่าแอ็บเนเกชั่น มันคือทางสายที่มีแรงต้านน้อยที่สุด” เขายักไหล่ “เชื่อฉันเถอะนะ เจ้าหนูตระกูลอีตัน ว่าการต่อต้านนะคุ้มค่า”

ผมโมโห เขาไม่ควรพูดถึงแม่ราวกับท่านเป็นพวกเดียวกับเขา ไม่ใช่พวกเดียวกับผม ไม่ควรทำให้ผมสงสัยเรื่องราวของแม่ในความทรงจำแบบนี้ แค่เพราะครึ่งหนึ่งท่านอาจจะเคยหรือไม่เคยแจกอาหารให้เขา เขาไม่ควรพูดอะไรกับผมเลยด้วยซ้ำ เขาไม่มีตัวตน ไร้เผ่า แผลกแยก และไร้ค่า

“จันเหรอ” ผมย้อนถาม “ดูสิว่าการต่อต้านพาคุณมาลงเอยที่ไหน ต้องมานั่งกินอาหารกระป๋องอยู่ในตึกโทรมๆ ผมไม่เห็นว่ามันจะดีตรงไหน” ผมก้าวไปยังประตูที่ชายคนนั้นโผล่ออกมา รู้ว่าต้องเจอประตูหลังสักบาน ผมไม่สนว่าจะที่ไหนตราบเท่าที่ได้ออกไปจากที่นี่โดยเร็ว

ผมเดินลัดเลาะไปตามทาง พยายามไม่เหยียบผ้าห่ม เมื่อถึงโถงทางเดิน ชายคนนั้นก็พูดว่า “ฉันยอมกินอาหารกระป๋องดีกว่าปล่อยให้เผ่าไหนรัดคอจนตาย”

ผมไม่ได้หันกลับไปมอง

เมื่อกลับถึงบ้าน ผมก็นั่งลงบนบันไดหน้าบ้าน และสูดอากาศเย็นเฉียบของยามฤดูใบไม้ผลิลึกลับๆ อยู่สองสามนาที

แม่คือคนที่สอนให้ผมจดจ่ยช่วงเวลาเหล่านี้ เวลาแห่งอิสรภาพ แม้ท่านจะไม่รู้ตัวก็ตาม ผมมองแม่ทำแบบนี้ ย่องออกไปนอกบ้านหลังฟ้ามืดเมื่อพ่อหลับไปแล้ว และย่องกลับเข้ามาในบ้านเมื่อแสงอาทิตย์เพิ่งจะปรากฏขึ้นหลังแนวตึก แม่จดจ่ยมันแม้กระทั่งตอนที่อยู่กับพวกเรา ท่านจะยืนหลับตาอยู่ที่อ่างล้างจาน หนีห่างจากปัจจุบัน ไม่ได้ยินแม้กระทั่งเสียงเรียกของผม

แต่ผมก็ได้เรียนสิ่งอื่นจากการเฝ้าดูแม่เช่นกัน นั่นก็คือช่วงเวลาแห่ง

อิสรภาพเหล่านี้ต้องสิ้นสุดลงเสมอ

ผมลุกขึ้น ปิดเศษซีเมนต์ออกจากทางเกวียน และผลักประตูเปิดออก พอนั่งอยู่บนเก้าอี้ในในห้องนั่งเล่น ผิงตัวท่ามกลางกองเอกสาร ผมยึดตัวตรง เพื่อไม่ให้พอดูโทษฐานที่ห่อไหล่และเดินไปทางบันได บางทีพ่ออาจจะปล่อยให้ผมขึ้นห้องโดยไม่พูดอะไร

“ไหนเล่าเรื่องการสอบวัดคุณธรรมให้ฟังซิ” เขาชี้ไปที่โซฟาเป็นการบอกให้ผมนั่งลง

ผมก้าวเข้าไปในห้อง ข้ามกองกระดาษบนพรมอย่างระมัดระวัง และนั่งตรงตำแหน่งที่เขาสั่ง นั่งลงที่ขอบเบาะพอดีเพื่อให้พร้อมลุกขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

“ว่าไงล่ะ” เขาถอดแว่นตาและมองผมอย่างคาดหวัง ผมได้ยินแวตึงเครียดในน้ำเสียง แว่วที่ปรากฏขึ้นในวันทำงานยุ่งเท่านั้น ผมต้องระวังตัวให้ดี “ผลออกมาเป็นยังไง”

ผมไม่คิดจะปฏิเสธพ่อด้วยซ้ำ “แอ็บเนเกชั่นครับ”

“ไม่มีเผ่าอื่นเลยรี”

ผมขมวดคิ้ว “ก็ต้องไม่สิครับ”

“อย่าซักสีหน้าแบบนั้นนะ” พ่อพูด และคิ้วของผมก็คลายออกทันที “ไม่มีอะไรแปลกๆ เกิดขึ้นระหว่างการสอบรี”

ระหว่างการสอบผมรู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน—ผมรู้ว่าแม้จะรู้สึกเหมือนยืนอยู่ในโรงอาหารของโรงเรียนมัธยม แต่ที่จริงแล้วผมนอนอยู่บนเก้าอี้ในห้องสอบ วัดคุณธรรมต่างหาก ร่างกายของผมเชื่อมโยงกับเครื่องจักรผ่านทางสายไฟหลายชุด มันเป็นเรื่องแปลก แต่ผมไม่อยากคุยกับเขาในตอนนี้ เมื่อผมเห็นความเครียดก่อตัวขึ้นในใจเขาราวกับพายุ

“ไม่ครับ” ผมตอบ

“อย่าโกหกพ่อนะ” พ่อพูดและคว่ำแขนของผม มือนั้นแข็งเกร็งคล้ายคีม ผมไม่มองหน้าเขา

“ผมไม่ได้โกหก” ผมตอบ “ผมได้เฝ้าแอบเนกชั้นตามคาด ผู้หญิงคนนั้นแทบไม่ขายตามองมาด้วยซ้ำเมื่อผมเดินออกจากห้อง ผมสัญญาได้เลยครับ”

เขาปล่อยมือ ผิวส่วนที่ถูกเขาบีบเต้นตุบๆ

“ดีแล้ว” เขาว่า “พ่อเชื่อว่าแกคงมีเรื่องต้องคิด กลับเข้าห้องตัวเองไปซะ”

“ครับพ่อ”

ผมลุกขึ้นและเดินตัดห้องกลับไปยังห้องนอก

“อ้อ” พ่อพูดไล่หลังมา “คืนนี้สมาชิกสภาบางคนจะมาที่นี่ แกควรจจะรีบกินมื้อค่ำซะนะ”

“ครับพ่อ”

ก่อนดวงอาทิตย์จะลับฟ้า ผมจួយอาหารจากตู้กับข้าวและตู้เย็น อันประกอบด้วยขนมปังสองชิ้น แครอตดิบซึ่งยังมีใบติดอยู่ ซีสเลี้ยวหนึ่ง แอปเปิ้ลและไก่ที่เหลืออยู่ซึ่งไร้เครื่องปรุงแต่งรสใดๆ อาหารทุกอย่างรสชาติไม่ต่างกันเหมือนผุ่นผางและแป้งเปียก ผมจ้องประตูตลอดเวลา จะได้ไม่บังเอิญจะเผลอเพื่อนของพ่อเข้า พ่อต้องไม่พอใจแน่ถ้าผมยังอยู่ข้างล่างนี้เมื่อคนอื่น ๆ มาถึง

ผมกำลังดื่มน้ำอยู่เมื่อสมาชิกสภาคนแรกปรากฏตัวที่หน้าประตู ผมจึงรีบเดินผ่านห้องนั่งเล่นไป ก่อนที่พ่อจะมาถึงประตู เขายืนจับลูกบิดประตูและเลิกคิ้วทั้งสองข้างเมื่อเห็นผมคว่ำราบันได พ่อชี้ไปด้านบน และผมก็เร่งฝีเท้าขึ้นบันไดไปอย่างรวดเร็วขณะที่เขาเปิดประตู

“สวัสดี มาร์คัส” ผมจำเสียงแอนดรูว์ ไฟร์เออร์ ได้ เขาเป็นหนึ่งในเพื่อนสนิทที่สุดของพ่อที่ทำงาน ซึ่งนั่นก็ไม่ได้มีความหมายอะไรหรอก เพราะไม่มีใครรู้จักพ่อผม อย่างแท้จริง กระทั่งตัวผมเองก็ตาม

ผมมองแอนดรูว์จากปลายบันได เขาถูกรองเท้าเข้ากับพรมเช็ดเท้าหน้าบ้าน ผมเคยเจอเขากับครอบครัวอยู่หลายหน เป็นครอบครัวชาว

แอ็บเนเกชั่นที่สมบูรณ์แบบ นาดาลีกับแอนดรูว์ และลูกชายลูกสาว—ไม่ใช่ฝาแฝด แต่เข้าเรียนหลังจากผมสองปีทั้งคู่—ทุกคนล้วนเดินอย่างสงบเสถียรไปตามฟุตปาท และพยักหน้าทักทายคนที่สวนผ่านไป นาดาลีเป็นผู้ดูแลงานอาสาสมัครช่วยเหลือผู้ไร้เผ่าในหมู่ชาวแอ็บเนเกชั่น—แม่ผมต้องรู้จักเธอแน่ แม้ท่านจะแทบไม่เข้าร่วมกิจกรรมของชาวแอ็บเนเกชั่นเลยก็เถอะ แม่เลือกเก็บความลับของท่านไว้อย่างที่ผมทำ ซ่อนมันไว้ในบ้านหลังนี้

แอนดรูว์สบตาผม และผมก็รีบวิ่งเข้าห้องนอนตัวเอง พร้อมปิดประตูไล่หลัง

เมื่อมองจากภายนอก ห้องของผมนั้นโล่งและสะอาดไม่ต่างจากห้องของชาวแอ็บเนเกชั่นคนอื่นๆ ชายผ้าห่มและผ้าปูเตียงสีเทาถูกยัดขายไว้แน่นใต้ฟูกบางๆ ตำราเรียนซ้อนกันเป็นระเบียบอยู่บนโต๊ะไม้อัด ตู้ลิ้นชักใบเล็กซึ่งมีเสื้อผ้าแบบเดียวกันหลายชุดวางอยู่ข้างหน้าต่างบานเล็กซึ่งปล่อยให้แสงแดดยามเย็นเล็ดลอดเข้ามาได้เพียงนิดเดียวเท่านั้น ผมมองออกไปเห็นบ้านข้างๆ ซึ่งเหมือนหลังที่ผมอาศัยอยู่ไม่มีผิด เพียงแต่อยู่ถัดไปทางตะวันออกห้าฟุต

ผมเข้าใจได้ว่าทำไมแรงเฉื่อยถึงพาแม่มาลงเอยที่เผ่าแอ็บเนเกชั่น ถ้าสิ่งที่ชายคนนั้นพูดเป็นความจริงนะะ ผมเห็นภาพมันเกิดขึ้นกับตัวเองเช่นกัน ในวันพรุ่งนี้ เมื่อผมยืนอยู่ท่ามกลางอ่างบรรจุสัญลักษณ์ของแต่เผ่าและถือมิดไวไว้ในมือ มีอีกสี่เผ่าซึ่งผมไม่รู้จัก ไม่ไวใจ มีขนบธรรมเนียมที่ผมไม่เข้าใจ ทว่ามีเพียงเผ่าเดียวเท่านั้นที่เคยคุ้น คาดการณ์ได้ และเข้าใจได้ ต่อให้การเลือกเผ่าแอ็บเนเกชั่นไม่อาจนำผมไปสู่ชีวิตอันแสนสุขหรืรษา อย่างน้อยมันก็นำผมไปยังความคุ้นเคยอันชวนให้สบายใจ

ผมนั่งลงที่ขอบเตียง *ไม่หรรษา ไม่* ผมคิดและกล้ำกลืนความคิดนั้นลงไป เพราะรู้ว่ามันมาจากไหน จากใจส่วนที่ยังเป็นเด็กน้อยซึ่งหวาดกลัวชายที่ต้อนรับเพื่อนอยู่ในห้องนั่งเล่น ชายคนที่ผมรู้จักกับกำปั้นของเขาดีกว่าอ้อมกอดของเขาเสียอีก

ผมตรวจดูให้แน่ใจว่าประตูปิดแน่นหนาดีและดันเก้าอี้ไปค้ำไว้ได้ลูกบิด

ประตูปื่อไว้ จากนั้นผมจึงคุกเข่าลงข้างเตียงและเอื้อมมือไปข้างใต้เพื่อหยิบหีบที่เก็บไว้

แม่มอบมันให้ตอนที่ผมยังเด็ก และบอกพ่อว่าเอาไว้ใช้ใส่ผ้าห่มสำรอง แม่บอกพ่อว่าเจอบีบนี้ที่ตรอกไหนสักแห่ง แต่เมื่อท่านนำมันมาไว้ในห้องผม สิ่งที่ท่านใส่ลงไปกลับไม่ใช่ผ้าห่มสำรอง แม่ปิดประตูปื่อ ยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปาก และวางมันลงบนเตียงผม ก่อนจะเปิดออก

ภายในหีบนั้นมีรูปสลักแก้วสีฟ้าอยู่ มันดูคล้ายกับสายน้ำไหล แต่ที่จริงแล้วเป็นแก้วต่างหาก กระ้างใส วาววับ ไร้ที่ติ

“มีไว้ทำอะไรนะฮะ” ผมถามแม่เมื่อครั้งกระนั้น

“มันไม่ได้มีประโยชน์อะไรชัดเจนหรอกจ้ะ” แม่ตอบและยิ้ม แต่รอยยิ้มนั้นดูผืนๆราวกับกำลังหวาดกลัวอะไรบางอย่าง “แต่มันอาจจะมีความหมายที่นั่น” แม่แตะหน้าอกของตัวเอง ตรงลิ้นปี่พอดี “บางครั้งของสวยๆงามๆก็มีความหมายในแบบนี้”

ตั้งแต่นั้นมา ผมก็สะสมข้าวของที่คนอื่นคงเห็นว่าไร้ประโยชน์ไว้ในหีบใบนี้ ทั้งแว่นตาเก่าซึ่งไม่มีเลนส์ เศษแผงวงจรที่ถูกโยนทิ้ง หัวเทียน สายไฟที่ถูกปอกเปลือกออก คอขวดแก้วสีเขียว ใบมีดขึ้นสนิม ผมไม่รู้ว่แม่จะเห็นว่ามันสวยไหม ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเห็นว่ามันสวยหรือเปล่า แต่ของทุกชิ้นล้วนมีความหมายต่อผมเช่นเดียวกับรูปสลักแก้วชิ้นนั้น เป็นความลับเป็นสิ่งที่มีความค่า ต่อให้เป็นเพราะมันถูกมองข้ามก็ตาม

แทนที่จะคิดถึงผลการสอบวัดคุณธรรม ผมกลับหยิบวัตถุแต่ละชิ้นขึ้นมาพลิกไปมาจนจดจำทุกซอกมุมของมันได้

ผมสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของมาร์คัสที่โถงทางเดินหน้าห้องนอน ผมนอนอยู่บนเตียง ข้าวของต่างๆเกลื่อนกลาดอยู่บนฟูกรอบตัว ฝีเท้าของเขาชะลอลงเมื่อเข้าใกล้ประตู ผมโกยหัวเทียน เศษแผงวงจร และสายไฟต่างๆ โยนกลับเข้าไปในหีบและล็อกมันแล้วเก็บกุญแจลงกระเป๋ารวดเร็ว ผม

เพิ่งตระหนักในวินาทีสุดท้ายเมื่อลูกบิดประตูเริ่มขยับวาร์ปสลักแก้วขึ้นนั้นยังอยู่ข้างนอก จึงยึดมันไว้ได้หมอนก่อนจะผลักหีบเข้าไปใต้เตียง

จากนั้นก็กระโจนไปที่เก้าอี้ ดึงมันออกจากลูกบิดประตูเพื่อให้พ่อเข้ามาทันทีที่เข้ามา เขาก็มองเก้าอี้ในมือผมอย่างระแวง

“เก้าอี้มันมาทำอะไรตรงนี้” เขาถาม “คิดจะกันไม่ให้พ่อเข้ามาสิ”

“เปล่าครับ”

“นี่เป็นครั้งที่สองแล้วนะที่แกโกหกพ่อในวันนี้” มาร์คส์ว่า “พ่อไม่ได้เลี้ยงลูกชายให้เป็นคนซื่อ”

“ผม—” ผมนึกคำพูดไม่ออก จึงได้แต่หุบปากและยกเก้าอี้ไปวางที่โต๊ะตามเดิมหลังตำราเรียนซึ่งกองเป็นระเบียบไว้ที่ใต้

“แกทำอะไรที่ไม่อยากให้พ่อเห็นอยู่หรื”

ผมกำพนักเก้าอี้แน่น และจ้องหนังสือของตัวเอง

“เปล่าครับ” ผมตอบเบาๆ

“โกหกสามรอบแล้วนะ” เขาว่า เสียงของเขาเบาแต่แข็งกร้าวราวกับหิน เขาก้าวเข้ามา และผมก็ถอยหนีโดยสัญชาตญาณ แต่แทนที่จะคว้าตัวผม เขากลับก้มลงลากหีบออกมาจากใต้เตียง และลองเปิดฝา มันไม่ยอมขยับ

ความกลัวกรีดเงื่อนไขท้องไส้ของผมราวกับใบมีด ผมกำสายเสื้อตัวเองแน่น แต่ปลายนิ้วกลับไร้ความรู้สึก

“แม่แกอ้างว่ามันมีไว้ใส่ผ้าห่ม” เขาพูด “บอกว่าแกหนาวกลางดึก แต่พ่อสงสัยมาตลอดว่า ถ้าในนั้นมีแค่ผ้าห่มจริงๆ ทำไมแกต้องล็อกมันด้วย”

เขาแบมือและเลิกคิ้วใส่ผม ผมรู้ว่าเขาต้องการอะไร—กุญแจ และผมก็ต้องให้พ่อ เพราะเขามองออกถ้าผมโกหก เขามองผมออกทะลุรูปโป่งผมล้วงกระเป๋และหย่อนกุญแจลงในมือของเขา ตอนนี้กระทั่งฝ่ามือของผมก็ไร้ความรู้สึก และอาการหายใจติดขัดหวั่นก็เริ่มขึ้น อาการหายใจตื้นๆ ที่เกิดขึ้นทุกครั้งเมื่อผมตระหนักว่าพ่อใกล้จะระเบิดเต็มที

ผมหลับตาขณะที่พ่อเปิดหีบ

“นี่มันอะไรกัน” มือของเขาควานไปทั่วสมบัติอันล้ำค่าของผมอย่างไม่ไยดี ทำให้มันกระเด็นไปคนละทิศละทาง เขาหยิบมันออกมาทีละชิ้น และชูใส่หน้าผม “ไอ้หนี่นะหรือ ไอ้ของพวกนี้มันจำเป็นตรงไหน..!”

ผมสะดุ้งครั้งแรกแล้วครั้งเล่า แต่ตอบไม่ได้ พวกมันไม่จำเป็นเลย ไม่จำเป็นเลยสักชิ้นเดียว

“ของพวกนี้มีแต่กลิ่นเน่าๆ ของการปรนเปรอตัวเอง!” เขาตะคอกและผลักหีบลงจากเตียง ทำให้ข้าวของภายในกระจายเกลื่อนเต็มพื้น “มันทำให้บ้านหลังนี้แปดเปื้อนไปด้วยความเหินแกลตัว”

กระทั่งใบหน้าของผมก็ไร้ความรู้สึกแล้ว

มือของเขาปะทะเข้ากับแผ่นอกของผม ผมเข้าไปชนตุ้ลั่นชัก จากนั้นเขาก็เงยมือขึ้นเตรียมจะตบผม และผมก็พุดด้วยลำคอที่ตีบตันไปด้วยความกลัวว่า “พิธีเลือกเผ่าครับพ่อ!”

เขาเงยมือค้างไว้ในท่านั้น และผมก็คู่ตัว ถดตัวชิดตุ้ลั่นชัก ดวงตาพร่ามัวเกินกว่าจะมองเห็น ปกติแล้วพ่อพยายามไม่ทำให้ใบหน้าผมซ้ำ โดยเฉพาะในวันอย่างวันพรุ่งนี้ วันที่คนมากมายจะจับจองผม เผ่าดูการเลือกของผม

เขาลดมือลง และผมก็เผลอคิดไปว่าความรุนแรงสิ้นสุดลงแล้วอยู่ครู่หนึ่งว่าความโกรธได้รับการข่มไว้ แต่แล้วเขาก็พุดว่า “ก็ได้ จักรอยอยู่ตรงนี้”

ผมทรุดตัวลงพิงตุ้ลั่นชัก ผมรู้ดีเกินกว่าจะคิดว่าพ่อจะกลับไปทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นและกลับมาขอโทษผม เขาไม่เคยทำอะไรแบบนั้นเลย

เขากลับมาพร้อมกับเข็มขัด และรอยพาดที่เขาสลักลงบนหลังผมนั้นก็ซ่อนเร้นได้ง่ายดาย ด้วยเสื้อยืดและสีหน้าเชื่องเช้อย่างชาวแอ็บเนเกชั่น

ผมหันหลังให้ สันเทาไปทั้งร่าง กำขอบตูดแน่นและรอ

คืนนั้นผมนอนคิดว่า ความเจ็บปวดกัดกินทุกชั่วขณะคิด ท่ามกลางสมบัติที่แตกเกลื่อนอยู่รอบตัว หลังเขี่ยผมเสียจนผมต้องกำหมัดอุดปากตัวเองไว้เพื่อ

กลั่นเสียงร้อง เขาก็กระตือรือร้นของแต่ละชั้นจนแตกหรือบิดเบี้ยวจนจำสภาพเดิมไม่ได้ จากนั้นก็ขำกว้างหิบบนผนัง ทำให้ฝ่าหลุดออกจากบานพับ

ความคิดหนึ่งผุดขึ้น ถ้านายเลือกแอ็บเนเกชั่น นายจะไม่มีวันหนีเขาพ้น
ผมซุกหน้าเข้ากับหมอน

แต่ผมไม่เข้มแข็งพอจะต่อต้านแรงเฉื่อยของเฝ้าแอ็บเนเกชั่นนี้ ความกลัวนี้ที่ผลักดันให้ผมเดินไปตามทางที่พ่อวางไว้

เช้าวันถัดมา ผมอาบน้ำเย็น ไม่ใช่เพื่อประหยัดทรัพยากรอย่างที่เฝ้าแอ็บเนเกชั่นสอนสั่งหรอก แต่เพราะมันทำให้หลังผมชาต้งหาก ผมสวมเสื้อผ้าเรียบๆ หลวมๆ โพรกอย่างชาวแอ็บเนเกชั่น และยืนอยู่หน้ากระจกในโถงทางเดินเพื่อตัดผม

“มา ให้พ่อช่วย” พ่อพูดจากปลายโถงทางเดิน “ยังงี้เสีย วันนี้ก็เป็นพิธีเลือกของแกนี่นะ”

ผมวางปัตตาเลี่ยนลงที่ขอบของบานเลื่อน และพยายามยืนตัวตรง พ่อยืนอยู่ด้านหลัง และผมก็หลบตาขณะที่ปัตตาเลี่ยนเริ่มทำงาน มีหัวร่อพินเพียงขนาดเล็กๆ เท่านั้น มีความยาวผมเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่ถือว่าใช้ได้สำหรับชายชาวแอ็บเนเกชั่น ผมสะดุ้งเมื่อมือของเขายับเข้ามาประคองศีรษะของผมไว้ และหวังว่าพ่อคงจะไม่ทันเห็น ไม่ทันเห็นว่ากระตังสัมผัสเพียงน้อยนิดก็ทำให้ผมหวาดผวาเพียงใด

“แกรู้แล้วว่าจะได้เจออะไร” เขาพูด เขาป้องใบหูของผมไว้ด้วยมือข้างหนึ่งขณะที่ปัตตาเลี่ยนไปตามแนวผม วันนี้เขาพยายามปกป้องหูของผมไม่ให้ถูกปัตตาเลี่ยนบาด แต่เมื่อวานเขากลับเฉียดผมด้วยเข็มขัด ความคิดนั้นคล้ายพิษร้ายที่แล่นไปทั่วร่าง มันเกือบจะตกลงทีเดียว และผมก็เกือบจะหัวเราะออกมา

“แกจะขึ้นไปยืนประจำที่ เมื่อถูกขานชื่อ แกจะก้าวไปรับมิด จากนั้นก็จะกรีดมือและปล่อยให้เลือดหยดลงในอ่างที่เหมาะสม” ดวงตาของเราสบกัน

ในกระจก และริมฝีปากของเขาก็เหี่ยวดเป็นสิ่งที่คล้ายรอยยิ้ม เขาจับไหล่ผม และผมก็เพิ่งรู้ตัวว่าเราสูงเท่ากันแล้ว รูปร่างก็ใกล้เคียงกัน แม้ผมจะยังรู้สึกตัวเล็กกว่ามากก็ตาม

จากนั้นเขาก็พูดอย่างอ่อนโยน “รอยมีดบาดจะเจ็บแค่แป๊บเดียวเท่านั้นละ จากนั้นแกก็จะเลือก แล้วพิธีก็จะสิ้นสุดลง”

ผมสงสัยว่าเขาจำเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานได้ไหม หรือเขายัดมันไว้อีกซอกหนึ่งของสมองเรียบร้อยแล้ว แยกปีศาจร้ายในตัวออกจากความเป็นพ่อ แต่ผมไม่มีช่องลับแบบนั้น และผมก็เห็นตัวตนทั้งหลายของเขาซ้อนทับกัน ปีศาจร้าย พ่อ ผู้ชาย ผู้นำแห่งสภา และพ่อม่าย

ปุบปับหัวใจผมก็เต้นแรง ใบหน้าร้อนผ่าวจนแทบทนไม่ไหว

“ไม่ต้องห่วงผมเรื่องการรับมือกับความเจ็บปวดหรอกครับ” ผมตอบ “ผมฝึกมาเยอะ”

แววตาของเขาในกระจกเงาตุ้มปลาบราวกับกรี๊ดขึ้นมาครู่หนึ่ง และความโกรธแค้นแรงกล้าของผมก็เลือนหาย ถูกแทนที่ด้วยความหวาดกลัวอันคุ้นเคย แต่เขากลับแค่ปิดประตูตาเลี่ยนและวางมันลงบนขอบบานเลื่อนก่อนจะเดินลงบันไดไป ทิ้งให้ผมกวาดเศษผม ปิดมันจากไหล่และลำคอ เก็บประตูตาเลี่ยนไว้ในลิ้นชักที่ห้องน้ำ

จากนั้นผมก็กลับไปห้องและจ้องข้าวของซึ่งแตกเกลื่อนอยู่บนพื้น ผมเก็บมันมากองรวมกันอย่างระมัดระวัง และทิ้งมันลงถังขยะข้างโถะ ที่ละชิ้นๆ

ผมนึกวนหวนขณะลุกขึ้น ขาของผมสั่นเทา

ณ ชั่วโมงนั้น ขณะที่ผมจ้องชีวิตอันว่างเปล่าที่ตัวเองสร้างขึ้นที่นี่ จ้องเศษซากของสมบัติอันน้อยนิดที่ผมมี ผมก็คิดว่า เราต้องไปจากที่นี่

ความคิดนั้นแรงกล้านัก ผมรู้สึกว่ามันก้องอยู่ในตัวคล้ายกับกระซัง ผมจึงคิดอีก ครั้ง เราต้องไปจากที่นี่

ผมเดินไปที่เตียง สอดมือเข้าไปใต้หมอน ที่ซึ่งรูปสลักแก้วของแม่ยัง

ปลอดภัยดี ยังเป็นสีฟ้าและเงางามได้แสงยามเช้า ผมวางมันลงบนโต๊ะข้างกองหนังสือ และออกจากห้องนอนไป พร้อมปิดประตูไล่หลัง

เมื่อลงไปถึงชั้นล่าง ผมก็เครียดจนไม่มีอารมณ์จะกินอะไร แต่ก็ยัดขนมปังปิ้งใส่ปากอยู่ดี พ่อจะได้ไม่ถามอะไร ผมไม่เห็นต้องกังวลเลย ตอนนั้นเขาทำเหมือนผมไม่มีตัวตน เหมือนผมไม่ได้สะดุ้งทุกครั้งที่ถูกหยิบของ

เราต้องไปจากที่นี่ มันกลายเป็นคาถาไปแล้ว เป็นบทสวดภาวนา เป็นสิ่งเดียวที่เหลือไว้ให้ผมยึดเหนี่ยว

พ่ออ่านหนังสือพิมพ์ที่เออร์โดต์ตีพิมพ์ทุกเช้า และผมก็ล้างจานของตัวเองจนเสร็จ จากนั้นเราก็ก่อจากบ้านพร้อมกันโดยไม่พูดอะไรกันแม้แต่คำเดียว เราเดินไปบนฟุตพาธ เขายืมหักเพื่อนบ้านของเรา และทุกสิ่งก็เป็นระเบียบเรียบร้อยเสมอสำหรับมาร์คัส อีตัน ยกเว้นลูกชายของเขา ยกเว้นตัวผม ผมไม่เคยเป็นระเบียบเรียบร้อย ผมยุ่งเหยิงอยู่ตลอดเวลา

แต่วันนี้ผมดีใจที่เป็นอย่างนั้น

เราขึ้นรถเมล์และยืนอยู่กลางทางเดินเพื่อให้คนอื่นได้นั่ง เป็นตัวอย่างอันสมบูรณ์แบบของความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างชาวเผ่าแอ็บเนเกชัน ผมมองคนอื่นขึ้นรถ หนุ่มสาวปากมากชาวแคนเดอร์ ชาวเออร์โดต์ผู้มีสายตาเคร่งขรึม ผมมองชาวแอ็บเนเกชันคนอื่น ๆ ลุกขึ้นให้ผู้มาใหม่ นั่ง วันนี้ทุกคนมุ่งหน้าไปยังที่เดียวกัน—ไปที่ฮับ แท่งเสาสี่ดำซึ่งอยู่ไกลลิบ ๆ สองง่ามของมันชูขึ้นเสียดฟ้า

เมื่อไปถึงที่นั่น พ่อก็จับไหล่ผมไว้ขณะที่เราเดินไปยังประตู ส่งให้ความเจ็บปวดแล่นไปทั่วร่าง

เราต้องไปจากที่นี่

มันเป็นความคิดของคนจนตรอก และความเจ็บปวดก็มีแต่จะกระตุ้นให้มันรุนแรงขึ้นทุกอย่างก้าว ขณะที่ผมขึ้นบันไดไปยังชั้นที่ใช้ทำพิธีเลือกเผ่า ผมหายใจไม่ออก แต่ไม่ใช่เพราะปวดขาหรือ เป็นเพราะหัวใจอันอ่อนแอของผมต่างหาก หัวใจที่เข้มแข็งขึ้นทุกวินาที มาร์คัสซึ่งอยู่ข้างๆ ผมปาดเหงื่อ

จากหน้าผาก และชาวแอ็บเนเกชั่นคนอื่นๆ ก็ล้วนม้มปากแน่นไม่ให้หายใจ
ตั้งเกินไป เพราะกลัวจะดูเหมือนกำลังป่นอยู่

ผมละสายตาจากบันไดตรงหน้า ใจลู่โชนไปด้วยความคิดนี้ ความ
ปรารถนานี้ โอกาสในการหลบหนีนี้

เราขึ้นไปถึงชั้นประกอบพิธี และทุกคนพักหายใจก่อนจะก้าวเข้าไป
ห้องนั้นสลัว หน้าต่างถูกปิดไว้ แก้วเรียงรายล้อมรอบอ่างบรรจุกระจก น้ำ
หิน ถ่าน และดินซึ่งวางเรียงเป็นวงกลม ผมเดินไปเข้าประจำที่ระหว่าง
เด็กสาวชาวแอ็บเนเกชั่นและเด็กหนุ่มชาวอมิตี มาร์คัสยืนอยู่ตรงหน้าผม

“แกรู้ว่าต้องทำยังไง” เขาพูด แต่ฟังคล้ายกำลังบอกตัวเองมากกว่า
บอกผม “แกรู้ว่าอะไรคือทางเลือกที่ถูกต้อง พ่อรู้ว่าแกรู้ดี”

ผมเพียงแต่มองต่ำลงไปที่ตาของเขา

“เดี่ยวเจอกัน” เขาว่า

เขาเดินไปยังที่นั่งของเผ่าแอ็บเนเกชั่น และนั่งแถวหน้าสุดกับผู้นำ
สมาคมอื่นๆ ผู้คนทยอยกันเข้ามาในห้อง ผู้ที่กำลังจะเลือกยืนอยู่ในรอบ
สี่เหลี่ยมจัตุรัสริมห้อง ขณะที่ผู้ชมนั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงกลางห้อง ประตูปิดลง
และความเงียบก็ก่อตัวขึ้นครู่หนึ่งเมื่อสมาชิกสภาจากเผ่าดอนท์เลสก้าวขึ้นไป
บนเวที แม็กซ์คือชื่อของเขา เขากำขอบโพเดียมไว้ และแม้จะยืนอยู่ตรงนี้
ผมก็เห็นว่าข้อนิ้วของเขามีรอยฟกช้ำ

พวกเขาเรียนวิธีต่อสู้กันหรือปล่านะในเผ่าดอนท์เลส ต้องใช่แน่ๆ

“ขอถอนนับสุพิธีเลือกเผ่า” แม็กซ์ประกาศ เสียงหัมตำของเขาถ่างไปทั่ว
ห้องอย่างง่ายดาย เขาไม่ต้องใช้ไมโครโฟน เสียงของเขาดังพอ หนักแน่นพอ
จะทะลุทะลวงเข้าไปร้อยรัดสมองของผมไว้ “วันนี้พวกเธอจะต้องเลือกเผ่า
ของตน ก่อนหน้านั้นพวกเธอเดินทางตามที่พ่อแม่วางไว้ กฎเกณฑ์ที่พ่อแม่ตั้งไว้
ทว่าวันนี้พวกเธอจะได้ค้นพบทางของตัวเอง และตั้งกฎเกณฑ์ของตัวเอง”

ผมแทบจะเห็นพ่อม้มปากอย่างดูแคลนปาฐกถาซึ่งสมกับเป็นพวก
ดอนท์เลสถึงเพียงนั้น ผมรู้จักนิสัยของเขาดี ผมเองก็เกือบจะทำตามด้วยซ้ำ

แม้จะไม่ได้คิดอย่างเดียวกัน ผมไม่มีความรู้สึกใดๆเป็นพิเศษต่อดอนท์เลส

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว บรรพบุรุษของเราตระหนักว่า พวกเราแต่ละคน ปัจเจกชนแต่ละคน ล้วนเป็นผู้ก่อให้เกิดความชั่วร้ายบนผืนโลก แต่พวกเขามีความเห็นไม่ตรงกันว่าความชั่วร้ายที่ว่าคืออะไรกันแน่” แม็กซ์กล่าว “บางคนบอกว่าเป็นความหลงกลวง...”

ผมนึกถึงคำโกหกทั้งหลายที่เคยเอ่ยไป ปีแล้วปีเล่า เรื่องรอยช้ำตรงนี้ รอยบาดตรงนั้น และการโกหกโดยเก็บงำคำพูดเมื่อผมซุกซ่อนความลับของมาร์คัสไว้

“บ้างบอกว่าคือความเขลา บ้างก็ว่าเป็นความก้าวร้าว”

ผมนึกถึงสันติสุขในสวนผลไม้ของเผ่าอมิตี อีสราเอลจากความรุนแรงและความโหดร้ายที่จะรอผมอยู่ที่นั่น

“บ้างก็ว่าเป็นความเห็นแก่ตัวคือต้นเหตุ”

พ่อทำเพื่อแก คือสิ่งที่มาร์คัสพูดก่อนจะลงมือ ราวกับการทุบตีผมคือการเสียสละ และเขาเองก็เจ็บปวดเมื่อทำแบบนั้น แต่ผมไม่เห็น เขา เดินกะเผลกอยู่ในครัวเมื่อเช้านี้เสียหน่อย

“และคนกลุ่มสุดท้ายก็กล่าวว่า ความซึ่ซมต่างหากที่ควรถูกประณาม”

เสียงโห่ฮาสองสามเสียงดังมาจากกลุ่มดอนท์เลส และชาวดอนท์เลสที่เหลือก็หัวเราะลั่น ผมนึกถึงความกลัวเมื่อคืนที่กลืนกินเสียจนผมไร้ความรู้สึก จนผมหายใจไม่ออก ผมนึกถึงขบปีทั้งหลายที่บดขยี้ผมจนกลายเป็นฝุ่นผงใต้เท้าของพ่อ

“นั่นคือสาเหตุที่พวกเราก่อตั้งเผ่าขึ้นมา แคนเตอร์ เออร์ดูตต์ อมิตี แอ็บเนเกชั่น และดอนท์เลส” แม็กซ์ยิ้ม “ในเผ่าทั้งหลายนั้น เรามีทั้งนักบริหาร ครู ที่ปรึกษา ผู้นำ และผู้คุ้มครอง ในเผ่าทั้งหลายนั้นเราได้พบความเป็นบ้าน ความเป็นชุมชน และชีวิตที่แท้ของเรา” เขากะแอม “พอเถอะ เข้าพิธีกันเลยดีกว่า ก้าวออกมา คว้ามืด แล้วตัดสินใจ คนแรก เซลเนอร์, เกรกอรี”

มันก็ดูเหมาะสมที่สุดที่ความเจ็บปวดจะติดตามผมจากชีวิตเก่าไปสู่ชีวิตใหม่ เมื่อปลายมิดกรีตลงบนฝ่ามือ แต่กระทั่งในเช้าวันนี้ ผมก็ยังไม่ว่าจะเลือกเผ่าใดเป็นที่พักพิง เกรกอรี เซลเนอร์ ยื่นมืออาบเลือดไปเหนืออ่างบรรจุดินเพื่อเลือกเผ่าอมิตี

อมิตีดูจะเป็นตัวเลือกที่โดดเด่นที่สุดหากต้องการที่พักพิง ชีวิตที่สงบสุขนั้น สวนผลไม้กรุ้งกลิ่นหอมฉุน และชุมชนที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม ในเผ่าอมิตี ผมจะได้พบการยอมรับอย่างเต็มที่โดยหาหมดชีวิต และบางทีเมื่อเวลาผ่านไป มันก็อาจจะสอนให้ผมมั่นใจในตัวเอง ให้อยอมรับตัวตนของตัวเอง

แต่เมื่อผมมองผู้คนที่นั่งอยู่ในกลุ่มนั้น สวมชุดสีแดงสีเหลือง ผมก็เห็นเพียงคนที่ครบสมบูรณ์ไร้บาดแผล คนที่สามารถให้กำลังใจกันและกัน ก่อเกิดกันและกัน พวกเขาสมบูรณ์แบบเกินไป โอบอ้อมอารีเกินไปที่คนอย่างผมจะวิ่งเข้าหาเพียงเพราะความโกรธและความกลัว

พิธีดำเนินเร็วจนเกินไป “โรเจอร์ส, เอลีน่า”

เธอเลือกเผ่าแคนเดอร์

ผมรู้ว่าการฝึกของเผ่าแคนเดอร์เป็นอย่างไร ผมเคยได้ยินเสียงกระซิบกระซาบในโรงเรียน เมื่ออยู่ที่นั่นผมต้องเผยความลับทั้งหมดที่มี ใช้กรงเล็บของตัวเองควักมันออกมา ผมต้องแฉเนื้อเถื่อนหนังตัวเองเพื่อเข้าร่วมกับชาวแคนเดอร์ ไม่ ผมทำไม่ได้หรอก

“เลิฟเลซ, เฟเตอร์ิค”

เฟเตอร์ิค เลิฟเลซ ผู้สวมชุดสีฟ้าทั้งตัวกรีดฝ่ามือและปล่อยให้เลือกหยดลงในน้ำของเผ่าเออร์ดูไต์ เปลี่ยนมันเป็นสีชมพูเข้มข้น ผมเรียนเก่งพอจะเป็นชาวเออร์ดูไต์ แต่ก็รู้จักตัวเองดีพอจะเข้าใจว่าผมใจร้อนเกินไป หุนหันเกินไป สำหรับสถานที่แบบนั้น มันมีแต่จะรังเกียจผม และสิ่งที่ผมต้องการก็คืออิสรภาพ ไม่ใช่การถูกต้อนเข้ากรงอีกแบบหนึ่ง

เพียงชั่วพริบตาถัดมา เด็กสาวเผ่าแอ็บเนเกชันข้างผมก็ถูกเรียก “เอราสมุส, แอนน์”

แอนน์—อีกคนหนึ่งซึ่งไม่เคยพูดอะไรกับผมเกินสองสามคำ—โซเซไปข้างหน้า เดินไปยังแท่นพิธีของแม็กซ์ เธอรับมิดด้วยมืออันสั่นเทาและกรีดฝ่ามือของตัวเอง จากนั้นจึงยื่นมือไปเหนืออ่างของเผ่าแอ็บเนเกชั่น มันง่ายตายสำหรับเธอ เธอไม่มีอะไรให้วังหนี มีเพียงชุมชนแสนโอบอ้อมอารีที่รอรับเธอกลับมา อีกอย่าง ไม่มีคนเผ่าแอ็บเนเกชั่นย้ายไปไหนมาหลายปีแล้ว มันคือเผ่าที่เหนียวแน่นที่สุด ถ้าพิจารณาตามสถิติในพิธีเลือกแล้ว

“อิตัน, โทไบอัล”

ผมไม่รู้สึกลึกลับใดๆ ขณะเดินตามทางไปยังอ่างแม้จะยังไม่ได้เลือกที่ของตัวเองก็ตาม แม็กซ์ส่งมิดให้และผมก็กำด้ามจับไว้ ผิวของมันเรียบและเย็น ใบมิดสะอาดเอี่ยม มิดเล่มใหม่สำหรับแต่ละคนและทางเลือกใหม่ของพวกเขา

ขณะที่ตรงไปยังกึ่งกลางห้อง ไปยืนอยู่ระหว่างอ่าง ผมก็เดินผ่านทอรีผู้หญิงซึ่งเป็นคนคุมการสอบวัดคุณธรรมของผม *นายคือคนที่ต้องอยู่กับสิ่งที่ตัวเองเลือกไปตลอดชีวิต* เธอว่าอย่างนั้น ผมของทอรีถูกรวบรวมไปด้านหลังเผยให้เห็นรอยสักที่ทอดยาวไปตามแนวไหล่ปลาร้าจนถึงลำคอ ดวงตาของเธอสบกับผม มันแรงกล้าอย่างประหลาด และผมก็จ้องตอบอย่างไม่ลดละขณะที่ก้าวไปยืนอยู่เบื้องหน้าอ่างเหล่านั้น

ผมจะอยู่กับทางเลือกไหนได้บ้าง ไม่ใช่เออร์ไลต์หรือแคนเดอร์ ไม่ใช่แอ็บเนเกชั่นซึ่งผมพยายามหนีให้พ้น ไม่แม้กระทั่งอมิตีซึ่งผมบอบช้ำเกินจะเข้าร่วมได้

ความจริงก็คือ ผมอยากให้สิ่งที่ผมเลือกทิ้งตกลงไปที่กลางใจพ่อของผม ก่อความเจ็บปวด อับอาย และผิดหวังให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มีเพียงทางเลือกเดียวเท่านั้น

ผมมองพ่อ เขาพยักหน้า และผมก็กรีดมือของตัวเอง ลึก ลึกเสียจนความเจ็บปวดทำให้น้ำตาคลอเบ้า ผมกะพริบตาโล่มันและกำมือเป็นหมัดเพื่อรวบรวมเลือดไว้ ดวงตาของเขาก็เหมือนกับผม เป็นสีน้ำเงินเข้มเสียจน

ดูคล้ายสีดาในแสงเช่นนี้ คล้ายหลุมลึกในกะโหลกของเขา แผ่นหลังของผม
ร้าวระบม ปกเสื้อบาดผิวววมแดง ผิวที่เขาเขียนด้วยเข็มขัดนั้น

ผมแบมือเหนืออ่างอาบน้ำ รู้สึกว่ามันเผาผลาญท้องไส้ของผม เต็มควัน
และเปลวไฟจนเอ่อท้น

ผมเป็นอิสระแล้ว

ผมไม่ได้ยินเสียงโห่ร้องของชาวดอนท์เลส ได้ยินเพียงเสียงอื้ออึงในหัว

เผ่าใหม่ของผมคล้ายกับสัตว์ประหลาดหลายแขนซึ่งเอื้อมตรงมา ผม
ขยับเข้าหามัน ไม่กล้าหันกลับไปมองสีหน้าของพ่อ มือมากมายตบแขนผม
ชมเชยการตัดสินใจของผม และผมก็ขยับไปยืนอยู่ท้ายกลุ่ม เลือดเประ
เต็มนิ้ว

ผมยืนอยู่กับผู้สมัครคนอื่นๆ ข้างเด็กเออร์ไต์ผมดำซึ่งปรายตามองและ
ขีดใส่ผมภายในพริบตา ผมคงดูกระจอกมาก สวมชุดเทาอย่างแอ็บเนเกชั่น
สูงและผมมแก้ง่ามหลังสูงขึ้นพรวดพราดเมื่อปีก่อน แผลที่มือเปิดกว้าง เลือด
หยดลงบนพื้นและไหลย้อนมาตามข้อมือ ผมกรีดลึกเกินไป

ในขณะที่เพื่อนร่วมชั้นคนสุดท้ายเลือก ผมก็จิกปลายเสื้อตัวโคร่งอย่าง
แอ็บเนเกชั่นและออกแรงกระชาก ผมจิกเศษผ้าจากตัวเสื้อด้านหน้าออกมา
พันมือเพื่อห้ามเลือด เสื้อผ้าพวกนี้ไม่จำเป็นอีกต่อไปแล้ว

ชาวดอนท์เลสที่นั่งอยู่หน้าเรารู้ขึ้นทันทีที่คนสุดท้ายเลือกเสร็จ พวกเขา
กรูกันไปที่ประตู ลากผมไปด้วย ผมหันกลับไปมองก่อนจะก้าวพ้นประตู ไม่
อาจห้ามใจไหว และเห็นพ่อหนึ่งนั่งอยู่แถวหน้าสุด ชาวแอ็บเนเกชั่นสองสามคน
ห้อมล้อมเขาไว้ เขาดูอึ้งและนิ่งงัน

ผมยิ้มเยาะ นี่เป็นฝีมือของผม ผมเป็นคนทำให้เขามีสีหน้าแบบนั้น
ผมไม่ใช่เด็กน้อยแอ็บเนเกชั่นผู้สมบูรณ์แบบ ผู้ต้องสาปให้ถูกระบบกลืนกิน
และเลือนหายไปในความไร้ตัวตนอีกต่อไปแล้ว แต่ผมคือคนที่ย้ายจาก
แอ็บเนเกชั่นไปดอนท์เลสเป็นคนแรกในรอบกว่าทศวรรษ

ผมหันกลับไปและออกวิ่งเพื่อตามคนอื่นให้ทัน เพราะไม่ต้องการถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง ก่อนจะออกจากห้อง ผมแกะกระดุมเสื้อแขนยาวขาววันตัวนั้นและปล่อยให้มันร่วงลงบนพื้น เสื้อยืดสีเทาที่สวมอยู่ข้างใต้นั้นยังหลวมโพรกก็จริง แต่ก็สีเข้มกว่า กลมกลืนกับสีดำของเผ่าดอนท์เลสได้ดีกว่า

พวกเขากรูกันลงบันได เปิดประตูผาง หัวเราะลั่น ตะโกนก้อง ผมรู้สึกร้อนผ่าวที่แผ่นหลัง แผ่นไหล่ ปอด และขา ทันใดนั้นผมก็เกิดไม่แน่ใจในสิ่งที่เลือกไป ในผู้คนที่ผมเลือกมา พวกเขาช่างอะอะและปาเถื่อนเหลือเกิน ผมจะหาที่ทางในหมู่พวกเขาได้จริงหรือ ผมเองก็ไม่รู้

แต่ผมก็คงไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว

ผมเบียดขึ้นไป มองหาผู้สมัครด้วยกัน แต่ทุกคนดูจะหายไปหมดแล้ว ผมขยับไปทางด้านข้างของกลุ่มเพื่อมองว่าเรามุ่งหน้าไปทางไหน และเห็นรางรถไฟลอยอยู่เหนือถนนตรงหน้าเรา คล้ายกรงที่สร้างขึ้นด้วยท่อนไม้และโลหะ ชาวดอนท์เลสวิ่งขึ้นบันไดและแตกฝูงกันบนชานชาลา กลุ่มคนที่อออยู่ตรงเชิงบันไดนั้นแน่นหนาเสียจนผมหาทางขึ้นไม่เจอ แต่ผมก็รู้ดีว่าถ้าไม่รีบขึ้นบันได ผมก็อาจจกรถไฟ จึงตัดสินใจเบียดเข้าไป ผมต้องกัดฟันแน่นเพื่อไม่ให้ตัวเองหลุดปากขอโทษผู้คนขณะถอยศอกให้พวกเขาหลบ จากนั้นกระแสนก็หอบผมขึ้นบันไดไป

“วิ่งได้ไม่เลวนี่” ทอริเอย์เมื่อปราดมาประชิดผมบนชานชาลา “สำหรับเด็กเผ่าแอ็บเนเกชันนะนะ”

“ขอบคุณครับ” ผมว่า

“นายรู้ใช่ไหมว่าต่อจากนี้ไปคืออะไร” เธอหันไปชี้ดวงไฟที่อยู่ห่างไปลิบๆ ซึ่งติดอยู่หน้ารถไฟที่พุ่งตรงมา “มันไม่หยุดหรอกนะ แค่ชะลอลงนิดหน่อย และถ้าเธอขึ้นไม่ได้ นั่นก็คือจุดจบของเธอ พวกไร่เผ่า ถูกเตะทิ้งได้ง่ายขนาดนั้นเลยละ”

ผมพยักหน้า ผมไม่แปลกใจเลยที่บททดสอบสำหรับผู้สมัครเริ่มขึ้นแล้ว ที่มันเริ่มขึ้นทันทีที่เราออกจากพิธีเลือกเผ่า และไม่ประหลาดใจเช่นกัน

ที่เผาดอนท์เลสคาดหวังให้ผมพิสูจน์ตัวเอง ผมมองรถไฟแล่นใกล้เข้ามา—ผมได้ยินเสียงมันแล้ว ส่งเสียงหวีดหวิวมาตามราง

เธอยิ้มแฉ่งใส่ผม “นายต้องเข้ากับที่นี่ได้ดีแน่เลย ว่าไหม”

“ทำไมคุณถึงพูดอย่างนั้น”

เธอยกไหล่ “นายก็แค่ดูเหมือนคนที่พร้อมสู้ตลอดเวลาเท่านั้นเอง”

รถไฟแล่นตะปิงมาทางเราและชาวดอนท์เลสก็เริ่มกระโดดลงไป ทอรั่วิ่งไปที่ขอบชานชาลา ผมทำตามเธอ เลียนแบบท่าทางและการเคลื่อนไหวของเธอยามตั้งท่าจะกระโดด เธอคว่ำราวจับที่ขอบประตูและเหวี่ยงตัวเข้าไปข้างใน ผมจึงทำแบบเดียวกัน ที่แรกมือก็ลื่นนิดหน่อย แต่แล้วก็ลากตัวเองเข้าไปจนได้

แต่ผมไม่ทันเตรียมตัวรับการหักเลี้ยวของรถไฟ จึงสะดุดล้มจนใบหน้าฟาดเข้ากับผนังโลหะ ผมกุมขมุกที่ปวดหนึบ

“ทำสวยนี่” ชาวดอนท์เลสที่อยู่ข้างในพูด เขาอายุน้อยกว่าทอรั่ มีผิวสีดํา และรอยยิ้มอารมณ์ดี

“ทำปะ๊ะง่ะมีไว้ให้พวกเออร์ไต์ช็วด” ทอรั่ว่า “เขาขึ้นรถไฟได้ออมาร์ แค่นั้นก็พอแล้ว”

“แต่เขาควรขึ้นอีกตู้ต่างหาก ตู้เดียวกับผู้สมัครคนอื่น” ออมาร์ว่า เขา มองผม แต่ไม่ใช่อย่างที่เด็กย้ายเผ่าชาวเออร์ไต์ดมองผมเมื่อสองสามนาทีก่อน เขาดูอยากรู้ อยากเห็นมากกว่า เหมือนผมเป็นสิ่งแปลกปลอมที่เขาต้องพิจารณาโดยละเอียดเพื่อทำความเข้าใจ “แต่ถ้าหมอนี้เป็นเพื่อนเธอก็คงไม่เป็นไร นายชื่ออะไรนะ เจ้าผีดิบ”

ชื่อของผมผุดขึ้นในปากทันทีที่เขาถามและผมก็กำลังจะตอบตามปกติว่าผมชื่อโทปัส อีตัน ผมควรจะพูดได้คล่องปาก แต่ในช่วงเวลานั้นผมกลับไม่อาจเอ่ยชื่อของตัวเองออกมาดังๆ ได้ ไม่ใช่ที่นี่ ท่ามกลางผู้คนที่ผมหวังว่าจะเป็นเพื่อนใหม่ของผม เป็นครอบครัวใหม่ของผม ผมไม่สามารถ—ผม *ไม่ยอม*—เป็นลูกชายของมาร์คัส อีตัน อีกต่อไป